

oss

hedninger

imellom

nr 2.77

KLAGE:

Her kommer bladet dere har vente i lengsel og spenning på(?) Og denne gang dobbelt så tykt som vanlig! Og tro det eller ei — vi møtte faktisk djevelen. Ja, han deltok faktisk aktivt hele tiden mens vi arbeidet. Vi kjempet hele tiden mot ham, men jeg er likevel redd for at han kan ha skjult seg et eller annet sted i bladet (Eller kanskje til og med flere forskjellige steder.)

(U-)ansvarlige for kampen mot trykkfel-dievl'n har denne gang vært Truls Dahl, Knut Mynre og Hans-Jørgen Bergmann. Vi skylder også Dagfinn stor takk for hjelp og støtte!

HUMAN-ETISK FORBUND I NORGE

Human - etisk forbund i Norge er den eneste organisasjon for ikke - troende som er offentlig godkjent. Dette betyr at hvis du vil at kirkeskatten du betaler, skal gå til noe annet enn til å støtte kirken, må du være medlem der. For at hedninger skal få informasjon om dette vil vi la forbundet få bruke vårt medlemsarkiv, for utsending av materiell. Dette betyr ikke at Hedningssamfunnet oppfordrer til medlemskap i Human - etisk forbund. Det må være en privatsak.

Til forbrukerombudsmannen i Oslo ble følgende saker påklaget i brev av 25/1 -77.

- 1) Filadelfiaforlagets studiebibel blir utgitt på et annet forlagsnavn, uten henvisning til pinsebevegelsen.
- 2) I reklamebrosjyren for denne bibelen legges et av testimoniene i munnen på "dr. theol. Emmanuel Minos!" Minos har aldri drevet vitenskapelig teologisk forskning.
- 3) Predikantene J.O.Larsen og E. Minos anbefaler på det varmeste en bok som ennå ikke vil komme ut på flere år.

Forbrukerombudsmannen har avvist klagen.

MARJOE GORTNER

Søndag 13/3 viste Bærum Filmklubb i samarbeide med Hedningssamfunnet en film om den amerikanske pinsepredikanten Marjoe Gortner. Før filmen holdt Levi Fragell en kort innledning, der han fortalte om pinsebevegelsen i Norge, og om deres metoder.

Etter filmen hadde vi en diskusjon, der vi tok opp vekelsesbevegelsenes metoder m.m.

VITS

Moses, Jesus, Muhammed og Abraham satt en dag og spilte poker. Etter tre runder åpner Jesus kortene sine og skriker: "Fire ess!" "Da blir Muhammed forbannet og sier: "Ikke gjør noen mirakler her, Jesus!" og åpner med to ess.

Tone Azak

Arvesynden.

av Stein Jenssen, Klæbu

Når skal vi befri oss fra den "filosofiske besettelse", som virkelig undertrykker oss?

Mennesket har alltid — og kommer visst alltid til å ha et ubevisst behov for å være undertrykt og underdanig.

Over alt på kloden har menneskene på et eller annet tidspunkt hatt en konkret gud å tilbe, altså en gud som kunne fattes med en eller flere av våre 5 sanser.

Men en etter en er disse gudene blitt avslørt, fordi det viste seg at de ikke hadde den makt som man tillot dem, og trodde på.

Etter hvert kom man i beit for konkrete ting som kunne brukes som gud, og man måtte se seg om etter andre alternativer. Hva ville da være mer naturlig enn å lansere ideen om en abstrakt gud?

Ved å konstruere en abstrakt gud ville man inntil videre kunne gardere seg mot en masse påstander angående dens eksistens.

Jeg bruker ordlyden "inntil videre", for ikke å utelukke muligheten av at den abstrakte gud også kan bli avslørt en dag. Den dag som vi også kan betegne som "fremtidssjokket", vil nok ikke være så langt borte, i og med den akselererende utvikling vi nå er inne i på alle felt. Hva vil da da neste alternativ bli? Kanskje vil menneskene bli kvitt "den tiende landeplage" en gang for alle, eller har vi for dårlig tro på oss selv til å kunne reise oss å stå på egne bein?

Har vi ikke etter hvert klart å utvikle vårt intellekt såpass at vi kan unngå "barnevakten", som skal ha overoppsynet med alt vi foretar oss?

Vi snakker mye om frigjøring på alle områder i dag, men har det noen hensikt, så lenge som vi allikevel vil være undertrykt av en høyere makt? I bunn og grunn må denne guden være fan-

tastisk, som kan undertrykke flere milliarder mennesker uten å møte noe større motstand. Men vi er jo de av jordens skapninger som har best tilpassningsevne, så det er vel ikke så rart at vi finner oss tilrette med hva som helst. Og har vi egentlig noen grunn til å avsløre den tilsørte diktator?

Jeg tror ikke de filosofene som i sin tid konstruerte den abstrakte gud, visste hvilke følger dette ville få. En abstrakt gud kan godtas av alle fordi dens eksistens ikke kan motbevise på det nåværende tidspunkt. Og skulle det allikevel finnes en god gud som det sies, så tror jeg ikke det var hans mening å kristne Norge med makt og vold.

Hva sitter vi igjen med i dag, etter at de fleste mennesker på kloden har vært i befatning med den abstrakte gud? Jo, tusenvis av sekter og trosretninger som er tilpasset de forskjellige menneskers livsmønstre og holdninger og krav, og som kun har en ting felles, nemlig en abstrakt gud, som en kan tillegge den makt og de egenskaper som en selv ikke har, eller tror en ikke er i besittelse av. Her er noe for enhver smak, fra ytterligående politiske grupper på høyre og venstresiden til gudedyrkelse av alle disse nye messiasene som stadig vekker, blir født, og som har full diktatorisk makt over de som tilber dem. Og dette siste må vel sies å være et tilbakeskritt for religionen. Den abstrakte gud er byttet ut med en konkret, jordisk skapning. Men noe må en jo ha å tilbe.

Ja, det er lett, og lite krevende når vi slipper å arbeide med vår personlighet, det er så mye enklere å overlate våre problemer til en høyere makt, så

vi kan få bruke vår dyrebare tid til viktigere ting, f.eks. forske i mere matnyttige ting som krigsmateriell. Ja, har vi det ikke fint som har et overhode, så vi kan bruke all vår energi på konkrete materielle ting, enten det gavner menneskene eller ikke. Og livsforsikring har vi jo alle tegnet hos St.Peter, så vi er alle garantert en lykkelig fremtid i vårt nye abstrakte liv etter døden. Bare vi tror på den abstrakte gud så spiller det ingen rolle hvor mye galskap vi finner på i vårt jordiske liv, alle blir jo tilgitt.

La oss holde beina på bakken en stund.

Hva er det som er årsaken til at vi ikke kan stole på oss selv? Holder vi ikke mål, er vi ikke sterke nok til å kunne leve

Dans

Fra "Dusteforbundet" har vi saks- et følgende:

FOLKEVISELEIK OG GAMMELDANS.

Under denne overskrift har SMG et innlegg i "Lindesnes" for 21/2-77 angående dansestriden i Audnedal skolestyre.

La meg med en gang si at jeg synes det er dårlig å opptre under signatur eller dekknavn i slike saker. Videre er jeg enig med SMG i at denne striden bærer helst i moralske og religiøse oppfatninger. Og jeg vil si det mye sterkere — det er åndskamp. I dypeste forstand er det kampen om mennesket, kampen om sjelene.

På topplan står denne kampen som før mellom Kristus og satan.

 Dette er sannheten om slike aktiviteter, hva enten de kalles kultur, sunn og moralsk moro, eller norsk tradisjon og historie. Og her har SMG mitt svar på hva jeg frykter hvis slike aktiviteter tillates i skolen.-----

et jordisk liv uten en høyere makt? Hvor lenge må vi leve under en abstrakt undertrykker?

Etter mange års erfaringer er det lettere å nevne negative sider ved religionen, enn positive sider, som har gavnet menneskene. Korstogene, hekseforfølgelsene, undertrykking, krig, misjonsvirksomhet, etc.

Hva er det så som er positivt da?

Skal jeg tro på noe ved religionen så må det være at religionen er "den tiende landeplage" og som i sin tur er den FORBANDELSE som blirkalt "ARVE-SYNDEN"

Religioner er innført med makt, og holdes ved like ved makt.

Er det ingen mening med livet uten å ha noe konkret eller abstrakt å tilbede?

Jeg vil påstå at folkeviseleik og gammeldans virker til å samle for den evige fortapelse som Bibelen taler klart om — — — evig fortapelse for barna som er betrodd oss og som vi har ansvar for også for evigheten.

Åndskampen tilspisses og intensiveres voldsomt nå like foran Jesu gjenkomst. Jesus roper ve over dem som forfører disse små. "Det var bedre at det var hengt en kvernsten om hans hals og han var senket i havets dyp". — — —

Jeg "frykter for ham som både har makt til å slå ihjel og til deretter å kaste i helvete".

 Odin Hjemlestad
 ("Lindesnes", 2/3-77)

—Den som søker å drøbe sin neste —
 søker sin næstes bødste —
 HAM er intet at klandre —
 han graver en grav for andre.

på vegne av
 NORSK DUSTEFORBUND

Darvin P. Erlandsen
 president.

TANKER FRA BERGEN

Jeg må i all oppriktighet si at jeg ikke var særlig begeistret over å se min lille "stemningsrapport" fra Palass-teatret bli trykket i OHI.

Noe mer dypsindige analyser bør vi nok kunne greie å presentere for folket; Sender derfor med et referat av Max Webers bok/avhandling om den protestantiske etikk og kapitalismens änd. Den er etter min oppfatning et godt utgangspunkt for en diskusjon om religionens betydning både historisk og i dag, samtidig som den kan settes opp mot en marxistisk historiefortolkning.

Jeg kan godt tenke meg å være med på et seminar, en diskusjon om dette temaet. Samtidig mener jeg at DnHs medlemmer bør ha et visst kjennskap til Webers teser om religioner. Det er betegnende for religionsforskningen, til og med religionshistorie på Universitetet, at de ikke er såpass brydd med å forstå seg

selv at de leser bøker som analyserer dem sosiologisk.

Nå er det ikke min mening her å påstå at Weber er radikal i noen som helst betydning, for det var han ikke, men banebrytende var han på en rekke områder, kanskje spesielt på de religions-sosiologiske. Han underkjenner heller ikke Marx'arbeide, men mener å finne en vekselvirkning mellom basis og overbygning. Noen finner ham litt tung å lese, men flere i kollokviegruppa (studie-gruppa) på Universitetet syntes det var riktig spennende, til tross for at han ikke er så veldig marxistisk av seg, og som kjent er jo mellomlaga på Universitetene svært så faste i troen for tiden.

For øvrig er det fortsatt svært bra her i byen. Ikke så mye snø, kanskje, men desto mer sørpe. Og veivesenet er ikke av de mest aktive, så vi surkler oss rundt på vei til og fra alt og ingenting.

forts. s. 26.

MAX WEBER: KAPITALISME OG KRISTENDOM

1) Religion og sosial lagdeling.

Webers utgangspunkt er at i konfesjonelt blandede land er følgende fenomen hyppig fremtredende:

1) At kapitalbesittelse og virksomhetsledelse helt overveiende er dominert av protestanter. Dette fenomen finner han utbredt overalt hvor den kapitalistiske utvikling har hatt frie muligheter til å omforme befolkningen.

2) Han finner den samme tendens innenfor utdanning, at protestanter i høyere grad enn kato-

likker beskjeftiger seg med teknikk, erverv, og handel, katolikene er mer interessert i humanistiske fag. Fenomenet kan ikke forklares ut fra formueforholdene.

3) Fabrikkene henter sin faglærte arbeidskraft fra håndverkerstanden. Det er flere protestanter som søker seg til fabrikkene enn katolikker. Weber hevder at den åndelige egenart som kommer med oppdragelsen har bestemt yrkesvalget, den religiøse atmosfæren på hjemstedet har betinget utdannelsesretningen.

6
4) Katolikkenes lave deltakelse i de mest fremskredne deler av det kapitalistiske samfunn står i motstrid til en historisk erfaring, at nasjonale eller religiøse mindretall som "beherşkes" av en "herskende" gruppe, fordi de frivillig eller ufrivillig utelukkes fra politisk innflytelsesrike stillinger nettopp pleier å engasjere seg i ervervslivet. (Eks.: Jødene i Europa fra 1500-tallet, G.J.) Derimot har protestantene både som herskende og behersket lag, både som flertall og mindretall vist en særlig evne til økonomisk rasjonalitet.

Grunnen til forskjellene må søkes i konfesjonenes varige indre egenart, ikke bare i deres rent historisk-politiske posisjon.

Hele innledningskapitlet er nokså rundt formulert, (som Weber selv innrømmer, bygget på antagelser som "påfallende hyppighet"), men selve problemstillingen er velkjent. Weber ser det derfor ikke som sin oppgave å påvise den, men å forklare den.

II) Kapitalismens "ånd":

Les først sitatet av Benjamin Franklin s. 26.

Weber trekker ut essensen av sitatet slik:

1) Idealforestillingen om den kredittverdige hedersmann, viktigst.

2) Tanken om den enkeltes forpliktelse overfor interessen i kapitaløkning, som forutsettes som et mål i seg selv.

Dette er uttrykk for en særegen "etikk", en form for livsførsel, hvis overskridelse er en pliktforsømmelse ("synd"). For Franklin er en handling etisk prisverdig i den grad den er til nytte for den enkelte, d.v.s. at den må synes å være en god handling overfor andre. Handlingens innhold er likegyldig, bare den kan fylle funksjonen utad om å være etisk prisverdig.

Det er imidlertid viktig å forstå at denne grådighetsfilosofiens høyeste gode, tilegnelsen av stadig flere penger er helt ribbet for enhver tendens til usjenert nytelse. Den er

direkte puritansk; Mennesket er bestemt til profittering som livets mål.

Weber formulerer den kapitalistiske kulturs "sosialetikk": Enkeltmennesket skal føle en plikt overfor sine gjerninger, selv om den består i ren utnyttelse av vedkommendes arbeidskraft eller materielle besittelse.

I denne sammenhengen sparker han til "den naive historiske materialismens oppfattelse", om forholdet mellom basis og overbygning, idet han hevder at den kapitalistiske ånd, som er en spesifikk tenkemåte for den vestlige verden, eksisterte før framveksten av den moderne kapitalismen, men etter en hard kamp mot en verden av fiendtlige makter.

Han legger stor vekt på at denne kapitalistiske ånden er tilstede i framveksten av den moderne industriproduksjonen, i motsetning til innenfor den produksjonsmåten som hersket til innpå 1800-tallet. Det var altså det framstormende industriborgerskapet som først og fremst representerte ideologien, i motsetning til handelsborgernes og embetsstandens vellevnet.

Den motstander som kapitalismens ånd i første rekke måtte kjempe med, var den tenke- og handlemåte som kan kalles tradisjonisme, som Weber formulerer slik: Mennesket vil ikke "av naturen" tjene stadig flere penger, men leve som det er vant til og tjene det som trengs. (s.33). Den moderne kapitalismen tok i bruk en rekke virkemidler for å øke produktiviteten og intensiviteten, produksjonen ble avhengig av maskinell drift, og kapitalistene ga arbeiderne akkordlønn for å gjøre arbeidet mer attraktivt og drive opp tempoet.

Iflg. Weber skjedde det motsatte: Ved akkordlønn passet arbeiderne på å jobbe slik at de tjente omtrent så mye som før, enda de hadde muligheten til mye høyere inntekt. Når arbeiderne ikke valgte den muligheten, var det andre alternativet å senke akkorden slik at arbeiderne måtte øke tempoet for å holde inntekten på samme nivå som tidligere. Heller ikke dette slo iflg.

7
Weber til, og hans konklusjon er at arbeiderne må ha en innstilling til arbeidet som om det var et mål i seg selv. (s.35.).

Denne innstillingen finner Weber hos religiøst oppdratte mennesker fra pietistiske miljøer. Han peker på deres evne til konsentrasjon, samt den absolute sentrale holdning som består i å føle seg forpliktet overfor arbeidet, forent med en strengt økonomisk innstilling, nøktern selvbeherskelse og nøy-somhet, som i høyeste grad øker yteevnen.

Historisk henviser han til arbeideres forfølgelse av metodister p.g.a. deres arbeidsvilighet.

Kapitalismens ånd (den moderne kapitalisme) er derfor den innstilling som utfra et kall, systematisk og rasjonelt tilstreber legitim profitt slik som i ex. Benjamin Franklin.

s. 10 viktig notat midt på sida.

Weber påpeker at denne ånden har sin historiske begrensning, og ikke lenger er en religiøs kraft i hans samtid (1920). "Slike naturer som er fylt av den kapitalistiske ånd pleier i dag være om ikke kirkefiendtlige, så ihvertfall indifferente overfor kirken.

Pengeinntjening som et mål i seg selv sto i strid med hele epokers moralske oppfattelse, og ble ihvertfall ikke tilkjent noen positiv etisk egenskap. Aristoteles verk Politeia, økonomisk og politisk hovedverk til langt inn på 1600-tallet deler handelen etter dens moralske innhold: 1) Handel som del av produksjonen, nødvendig avsetning for overskuddet av denne. 2) Handel som uttrykk for ønske om profitt.

Den siste formen for handel er moralsk klanderverdig. Jfr jøden Shylock i Shakespeares skuespill "The Merchant of Venice"

Konklusjonen på kap. 2 hos Weber er at han nå må starte undersøkelsen etter opphavet til den kapitalistiske rasjonelle tenkemåten.

III). Luthers kallstanke.

Weber klargjør at følgene av sammenhengen mellom den protestantiske etikk og kapitalismens ånd ikke kan belastes Luther, og Calvin. Følgene av deres lære, som ble ganske drastiske, kan ikke på noen måte tillegges deres syn på hva som hadde etisk verdi for menneskene. Streben etter materielle goder og kamp om profitt var altså ikke et mål hos dem.

I omtalen av Luthers lære mener jeg at han isolerer den fullstendig fra dens betydning i samtidens Tyskland. Luther hadde etter all sannsynlighet en ganske viktig rolle når det gjalt å knuse bondeopprøret i Tyskland ca. 1525. Til å begynne med tok han stilling for bøndene, men hans interesser var utelukkende å fri kirken fra det katolske åket. Da han skjønnte at bøndenes kamp hadde videre perspektiver enn som så inngikk han kompaniskap med adelen og embetsstanden for å hindre en revolusjon i å bryte løs. Det er viktig å ha dette klart for seg, fordi den ideologi som Luther utformet, og som idag er offisiell lære i de protestantiske deler av verden, var utformet med henblikk på å kue befolkningen, sikre herskernes makt og skape sikre forhold for fortsatt undertrykkelse.

Han fikk den støtten han søkte hos adelskapet, som på sin side så muligheter i å overta den katolske kirkes eiendommer, og forsterke sin egen makt.

Luthers lære er altså alt i utgangspunktet politisk reaksjonær, fordi den settes inn i kampen mot bøndenes opprør. Dette aspektet mangler helt hos Weber.

I kapitlet tar han utgangspunkt i ordet "Beruf" som på norsk (jfr. Gyldendahls tysk-norske ordbok) kan bety "yrke" eller "kall" (også "livsinnstilling"). Ordet har altså både en samfunnsmessig og en religiøs betydning. Weber finner ordet brukt på denne måten i alle befolkningsgrupper med protestantisk tro, men ikke i katolske lag.

Ordet finnes heller ikke i Bibelens originaltekster, men derimot i oversettelsene. Både ordbetoningen og tanken er altså produkter av reformasjonen.

Fra kirkehistorien husker vi kanskje hvordan Luther pinte seg til gudsfrykt som munk, inntil han forkastet den måten å vise kjærlighet på. Han fant ut: Bare gjennom arbeidet, det arbeidet gud har kallt en til (skomaker bli ved din lest), kan en vise kjærlighet overfor medmenneskene. Hans lære kan sammenfattes slik:

- 1) Den enkelte skal forbli i den stand hvor gud har satt han/henne.
- 2) Enhver skal oppfylle sine plikter overfor andre og tjene andre med kjærlighet.
- 3) En streben etter materiell vinning som overstiger ens egne behov er direkte forkastlig, da denne vinning jo kan oppnås på andres bekostning.

Nok en gang presiserer Weber sin problemstilling: Hvilken innflytelse har religiøse motiver hatt på utviklingen av vår moderne kultur? Han hevder altså ikke at den kapitalistiske "ånd" bare er oppstått fra reformasjonen, eller at kapitalismen som økonomisk system er et produkt av reformasjonen. Han spør om og i tilfelle i hvor høy grad religiøse påvirkninger har vært delaktige i den kvalitative utforming av samfunnet, og hvilke konkrete sider av den kultur som hviler på et kapitalistisk grunnlag, som kan føres tilbake til dem.

Den asketisk protestantismes kallesetikk:

Weber går i gang med å undersøke forskjellige retninger innenfor protestantismen.

Calvinismen sto sterkt i Nederlandene, England og Frankrike i 16. og 17. århundre. Sentralt i læren står dogmet om predestinasjon, at gud på forhånd har skilt frelste og fortapte. Denne troen som ble fulgt av de offisielle kirkene p.g.a. dens antiautoritære holdning (fornektelse av geistelig øvrighet), fikk til konsekvens

at en sterk isolasjon av enkeltmenneskene. Bare gud skulle være ens fortrolige, menneskene ble gjennom skrifter oppfordret til å være mistillit til hverandre, selv til ens nærmeste venner. Vennskap og fortrolighet ble sett på som dyrkelse av en mennesket og sto i veien for en oppriktig kjærlighet til gud. Calvinistene begeistret av tanken om at gud i sin utforming av verden har villet det saklig formålstjenlige: Ikke skapningen for dens egen skyld, men ordningen av verden under hans vilje. I en religion hvor skjebnemotive og truselen om dommens dag blir så sterkt fremhevet, vil menneskene søke etter tegn på at de selv er blant de få utvalgte til himlens rike. Svaret på dette ble at menneskene søkte å leve "en kristen livsførsel, som tjente til å øke guds ry", ved å følge bibelen, og føye seg inn i samfunnets orden.

I den videre analysen tar Weber for seg pietismen og metodismen.

Pietismen la sterkt vekt på ens fromme handlemåte, og innstilte sine tilhengere på askese for å la dem leve i fellesskap med gud allerede på jorda. Dette førte til en sterk utvikling av religionens følelsesmessige side. Isteden for den selvsikkerheten som Calvinistene forsøkte å oppnå gjennom utrettelig arbeid, satte pietistene en ydmykhet overfor gud. Calvinismen synes til sammenlikning å stå nærmere de borgelig - kapitalistisk aktive og harde holdning.

Metodismen har fått navn etter hva som kjennetegner bevegelsen, en metodisk systematisering av livet for å oppnå frelsen.

De baptistiske sekter står for Weber som bærer av den andre hovedtradisjon innenfor protestantisme. Deres (baptister og kvekere) viktigste forestilling er tanken om et (kirke-) samfunn av personlig troende og gjenfødte. (Symbol-voksning). De forkastet all dyrkelse av det jordiske, også de kirke-

lige sakramenter (religiøs avmystifisering) og utviklet i stedet en gudstjeneste preget av stillhet. Formålet var å overvinne det driftsmessige, irrasjonale lidenskapelige og subjektive hos menneskene, slik at en dyp stillhet kunne oppstå i ens indre og gud kunne komme til orde. (kvekerne). Dette oppdro dem til en metodisk avbalansert handlemåte i hverdagen, preget av omhyggelig samvittighetsgranskning. For disse vektene førte troen til avvisning av våpenbruk og edsavleggelse, som igjen førte til at de ikke kunne ta imot offentlige embeter. Deres samfunnsmessige prinsipper var for en stor del antipolitiske, og de ble tvunget inn på det upolitiske ervervs-livsbane

2) Askese og kapitalistisk ånd.

I dette kapitlet tar Weber for seg noen av de teologiske skrifter som ble till på 1600 og 1700-tallet, Spesielt interessant synes sitatet av John Wesley, på s. 109 å være.

Det kan være viktig å påpeke forskjellen mellom Luthers og de senere puritanisters syn på arbeidet.

For Luther ligger frelsen i at man nøyer seg med det arbeidet som gud engang har satt en

til. For de seinerepuritanistene er altså arbeidets metodiske karakter det avgjørende kriterium for frelsen. De vil gjøre livet rasjonelt og metodisk til guds ære. "Tid er penger". Alt hva du gjør skal være formålstjenlig. Dette førte til at kunstutøvelse, lesning og sport ofte ble vurdert som bortkastet tid. Yrkespsialisering ble sett på som en god ting, fordi den fremmet arbeidstelsen og altså tjente gud.

Av bibelens skrifter synes puritanerne å ha lagt stor vekt på Jobs bok, hvor gud gir Job rikdom og lykke i dette livet. Ellers har steder i GT som berømmer rettskaffenhet som tegn på etisk riktig handlemåte vært viktig. Selvfølgelig har også en del av NT vært fremme i lyset. (Luk. 19.10-27).

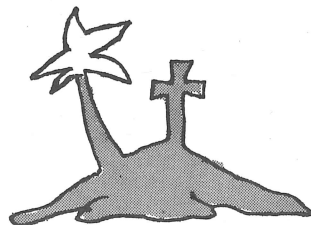
Her kommer Weber litt inn på forskjellene mellom jødisk og protestantisk kapitalisme som han mener er parakapitalisme kontra borgelig rasjonell kapitalisme.

Den verdslige protestantistiske askese frigjorde ervervselten av goder fra den tradisjonalistiske etikks hemninger. Den sprenge lenkene som var lagt på menneskenes profittjag, idet den ikke bare legaliserte den, men anså den for å være guds vilje.

„DE SALIGES Ø“

10

Jeg vet ingen skrifter som har gjort større inntrykk på meg enn den tyske rustningsminister under nazitiden, Albert Speers 2 bøker - den ene hans dagbok fra hans 21 års fengselopphold - den andre hans erindringsbok fra krigens dager.

Som enhver bør vite har de europeiske nasjoner gjennom 1700 år vært utsatt for en uhyggelig religiøs hjernevask. En ustanselig strøm av propaganda gjennom de besittende klassers offisielle påvirkningsapparater - skole og kirke, har suggerert Vestens menneske til å tro på en kraft utenfor ham selv - en fører, en frelser som skulle fri ham ut av alle hans vanskeligheter. Jo mindre tillit til egne krefter, desto mer klamret mennesket seg til dette håp. I stedet for å bruke sine krefter til å trenge inn i problemene, tok Vestens menneske sin tilflukt til fantasien. De skapte seg en skinnverden av sjøldårende forestillinger. Deres gud ble det strålende midtpunkt i tilværelsen og andre ble tilsvarende redusert.

Religiøse ledere, keisere, konger og statsverhoder av enhver art personifiserte de latente drømmetanker. De påropte seg sin autoritet fra den samme gud og overtok således funksjonen på jorden etter sitt store forbilde - Jesus Kristus.

Denne mann - en lekpredikant som levde for ca 2000 år siden - var utstyrt med en selvforherligelse som får selvbevisste herrer som Napoleon, Hitler og Stalin til å blekne. Mens de kjente "førere" kun følte seg utvalgte på vegne av sitt eget folk, utropte lekpredikanten fra Nazaret seg selv til hele verdens frelser.

Bemyndigelsen hadde han som "guds sønn" fått av sin far, fortalte han sine tilhørere.

Denne "guds sønn" gikk omkring og kalte seg selv for "ydmuk og saktmodig av hjertet",

men stilte samtidig de mest umenneskelige krav til sine omgivelser

For hans skyld skulle man hate både far og mor, brødre og søstre og oppgi alt man eide for å følge ham. Til gjengjeld ble man lovet et liv i evig lykkosalighet.

Han forlangte at man skulle elske sine fiender og velsigne sine plageånder. Selv satte han seg suverent utenfor gyldighet av sine egne påbud. Den skjebne som skulle ramme hans motstandere: "Og disse mine fiender som ikke vilde at jeg skulle være konge over dem, før dem hit og hugg dem ned for mine øyne". (Lukas 19,27)

Da mannen ikke rådde over maktmidler, ble all dom, all belønning midlertidig utsatt. Først etter døden skulle alt dette skje fyldest.

De psykologiske mekanismer bak de perverse dagdrømmer er i dag lette å forstå. De sosiale forhold som Jesus og hans disipler levde under umuliggjorde en løsning på virkelighetens plan. Jesu ord kom derfor som manna fra himmelen til dem som tørste etter hevn og lengtet etter håp. (De underliggende motiver ble hele tiden tilslørt ved påstanden om at kravene var et uttrykk for kjærlighet og brorskap.)

Fra Speers bøker gjenkjenner vi nå de samme psykiske mekanismer i det tyske folks fører, Adolf Hitler. Etter hvert som trykket mot grensene øker, øker også Føreren og hans disiplers fantasier. Den sunne virkelighetssans viker stadig mer for ønskeoppfyllelser i fantasien. Speer kaller sin fører for et typisk "troende" menneske. Troen på miraklet på Tysklands utvalgte rolle i det dramatiske spill, er dypt rotfestet både i ham og disiplene. Den krise de befinner seg i er bare foreløpig. Miraklet fra himmelen vil før

11

eller senere inntreffe og fri dem fra deres vanskeligheter.

Etterhvert som de uskvldige

opp ior at baue nan, føreren, og resten av ledelsen er ofre for en skinnverden de selv har skapt seg. Føreren selv slår an tonen. Mens bunkeren han oppholder seg i, ryster under de voldsomme bombeangrep, sitter han sammen med Speer over tegningene av sine "himmelslott". Når seieren var vunnet skulle de oppstå av ruinene og overstråle alt annet. (Ett av dem skulle bli verdens største forsamlingshall med en kuppeldiameter på 250 m. og en høyde på 290 m.) Som utsendt av "forsynet"

er Hitler urokkelig i sin tro. Krigslykken vil snu seg og han vil gå ut av den 2. verdenskrig som historiens største skikkelse.

"Disiplene" er suggerert av samme optimisme og ofrer gladelig hundre tusner av soldaters liv på skinnvirkelighetens alter.

Det han sikter til er menneskets medfødte tendens til å lukke seg selv ute fra kjensgjerningene ved hjelp av fantasien.

De uhyggelige framtidsperspektiver for de kommende generasjoner tvinger mennesket til å oppgi sine luftslott - se virkeligheten i øynene og derved selv forandre den. Annet håp gis ikke.

«Men jeg må snakke med Moses og få vite hvordan han greidde det tricket med Det røde hav.»

Göring: «Kan noen se oss nå?»

Hitler: «Nei, jeg tror ikke det.»

Göring: «Da kunne du kanskje vise meg om du virkelig kàn gå på vannet?»

Oslo-laget

STAND!

Vi vil med dette oppfordre alle hedninger til å aktivisere seg en liten smule. Hva med en stand, for eksempel? I Oslo blir det stands å finne på hjørnet Karl Johans gt./Universitetsgt, både 26/3 og 2/4, mellom kl. 10.00 og kl. 15.00. Kom og hjelp til!

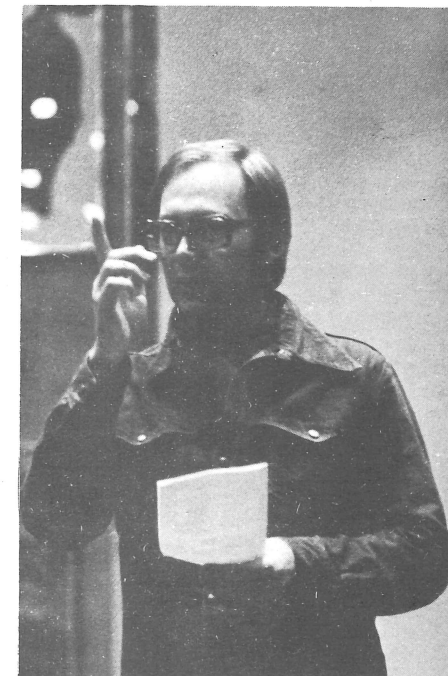
Oslo-laget er stadig levende og aktivt!

Vi arrangerte årets første møte onsdag 9/2 med brukbart oppmøte. Som foredragsholder hadde vi Arild Karlsen, som underholdte oss med et foredrag med tittelen "I fornuftens grenseland - samtaler med kristne."

Etter foredraget var det diskusjon av våre aksjonsformer.

KONFRONTASJON

Vekkelseskristendom - et samfunnsområde?

- Mange innen Kirken klager over kraftløshet og uduglighet, sier sjømannsprest Hans Jacob Frøen, også kjent fra norsk presse som djevlutdriver og helbredelsesforkynner.

- Selv hadde jeg det også slik inntil jeg opplevde Den Hellige Ånds kraft, og senere sluttet meg til den karismatiske vekkelser.

- Hva skiller denne bevegelsen fra Kirken forøvrig?

- Den gir guddommelig kraft til guddommelig arbeid. Tale i tunger, profetisk tale, helbredelse ved bønn og åndeutmaning er bare ledsagende tegn som hjelper oss å vitne om Jesu kraft. Helbredelse ved bønn og djevlutrivelse er ikke i seg selv så betydningsfullt, det viktigste er at folk blir frelst.

Frøens motdebattant på møtet i Samfunns- huset 30. mars er Levi Fragell - humanist og tidligere pinsepredikant.

- Den karismatiske vekkelser er farlig, særlig fordi den suger til seg barn og unge med "mirakler" som virker som facinerende "beviser" på at Gud er aktiv her og nå. Dermed åpnes barnesinnet for en reaksjonær, virkelighetsfjern og livsfiendtlig ideologi som jeg selv kjenner bare så altfor godt. - Alle mine erfaringer med tungtale og såkalt helbredelse har vist seg å være enten sludder eller bløff.

Arrangør for møtet er Det norske hedningssamfunn, Collettsgate 31b, Oslo 1. Tlf 60 35 25.

ONSDAG 30. MARS, KL. 19.00. SUNDTSALEN, ARBEIDERSAMFUNNETSPASS I.

Hedninger i slottskapellet

I forbindelse med uttalelse som studentprest Jan P.Hagberg har kommet med i Universitas nr. 1-77, avbrøt representanter for Det norske Hedningsamfunn søndag den 20/2 d.å. gudstjenesten i Slottskapellet i Oslo, midt under stud.prest Jan P.Hagbergs preken

Dagfinn Eckhoff og Arild Karl- sen leste opp følgende uttalelse:

Studentprest Jan Hagberg - du kaller oss i siste nummer av Universitas for djevelens representanter og veivisere for demon- niske åndskrefter, og avviser oss med uttrykket:

VIK FRA MEG SATAN!

Du sier at om hedninger dukk- er opp ved dine gudstjenester, vil du straks avslutte prekenen og samle hele menigheten i bønn om Den Hellige Ånds hjelp.

Hedningsamfunnet er fra kir- kelig hold gang på gang blitt anklaget for djeveldyrkelse. Finnes det ikke grenser for ond- sinnet vås fra statskirkelig hold, studentprest Hagberg.

Vi vil med vårt besøk her i dag prøve å få avsannet en gang for alle at Hedningsamfunnet dr- iver med djeveldyrkelse. Det er KIRKEN som dyrker Satan, i dag som i kristenhetens morgen. Hedningsamfunnet tror ikke på NOEN av kirkens guder.

Forhistorisk mirakeltro og djevelutdrivelse er på rask marsj inn i statskirken. I Universitas hevder du å ha opplevet tilfeller av åndebesettelse i Tromsø, og uttrykker at om du møter et slikt tilfelle, selvsagt vil gå i bønn om utdrivelse.

Vi forstår at du selv lever i en verden av ånder og demoner, men vi håper at studentene ved Norges største akademiske insti- tusjon vil avvise denslags over- tro og kvakksalveri på den måten de selv finner verdig.

Vi vil markere vår avstand ved å overlate resten av denne gudstjenesten til dem som deler Hagbergs middelalderske forestil- lingsverden.

HØNEFOSS

Stand i Hønefoss 29/I -77:

Dagfinn, Arild, Robin og Per Arne utholdt sprengkulden. Poli- tiet nektet oss standplassen i Storgt. 7, vi fikk til slutt lov til å stå utenfor fengslet, men fikk forbud mot å snakke til folk. Politi-inspektør Oppsahl nektet å gi oss det skriftlig og nektet å henvise til noen lovhjemmel.

Sheriffen i Hønefoss opere- rer med en privat norsk lov, men vi gidder ikke forfølge dette. Vi informerte Ringerikes Blas som skrev om dette 31/I -77.

Arilds søndagsskolelærer, Busterud, var full av avsky for Arilds engasjement.

Pastor Hagberg avbrøt straks sin preken og samlet menigheten i forbønn, mens hedningene forlot Slottskapellet.

Tegning: Ingolfur Margelsson

TRONDHEIMS-TUREN

Freitag 4. februar dro i følge VG en busslast hedninger fra Oslo til Trondheim. Bussens størrelse er av underordnet be- tydning og var da heller ikke nevnt i avisa.

Samme VG forteller at hen- sikten med turen var å bistå de to innlederne, Levi Fragell og Eivind Frøen, med å ildne opp forsamlingen i Trondheim studend- ersamfunn lørdag kveld, og ellers etter beste evne lage forvarming med en demonstrasjon i Trondheim lørdag formiddag. Denne gangen tok iallfall VG situasjonen bra på kornet det var slik det fore- gikk.

I bussen undervegs, styrt av Dagfinn med stor utholdenhet, manglet nok det meste av varmen fra helvetes luer, sjøl om Arild som midtpunkt i en heller kald forsamling, gjorde de iherdigste forsøk på å ildne oss opp. Jeg vet ikke hvor mange kuldegrader det var på Dovre den natta, men det var nok atskillige.

Vi kom til Trondheim ved ett- tida i noe matt tilstand og med stor lyst på en god seng, istedet ble det harde linoleumsgolv fort. de fleste uten særlig oppvarming.

Men så kom lørdag morgen, og dermed begynte tingene å skje.

Før fanden fikk skoa på seg, for Robin og Arild avgårde fyllt av pågangsmot (maken til Arilds skal en lete lenge etter) og vel utstyrt med det grunnlovsfesta helvete og Tro det (men ikke tro- ens bevis). Hvordan de fant fram til standplassen, var meg lenge en gåte, inntil jeg erfarte at Robin hadde solid trening som lastebilsjåfør, som kjent ut- vikler dette yrke en enestående sporsans.

Ifølge beretningen var stand- plassen temmelig kald og øde da de fant den, men etter en tid kom det da en og annen hutrende Trond- heimsboer, som ble kontinuerlig an-

gripen. En av disse ble så ras- ende at han løp til nærmeste telefon og ringte til politiet, som også omgående innfant seg i en av stedets svartemarjer. Ven- lig men bestemt ble de to uro- kråkene vinket inn i bilen og konfrontert med anmeldelsen. Men det utrolige hendte, etter en nærmest gemyttelig samtale ble begge sluppet fri igjen, og politiet dro tilbake til sin fro- kost.

Siden gikk det greit en lang stund med nærmest likegyldig opp- treden fra borgerskapets side.

Noe upresis-men ikke mye- kom så bussen med plakaten, fle- re trykksaker og resten av Oslo hedningene.

Standen var raskt etablert, og folk innfant seg litt etter litt. Mitt hovedinntrykk av trønderne er at storparten av dem må være like gjerrige som skottene, for Helvete er grun- nlovsfestet, som var gratis, ville mange ha, og Tro det ville de også gjerne kose seg med - inntil de fikk vite at bladet kosta 3 kr. stykket. Da dalte interessen loddrett ned.

"Ka dokk bruk dei pøngan te", ville noen vite, men det ble da solgt en del også, rett skal være rett.

Plutselig dukket det en gruppe ML-ere opp og opprettet en stand like ved siden av vår, et- ter en del parlamentering fikk Dagfinn dem til å flytte seg noe lengre opp i gata. Som om ikke dette skulle være nok, åpenbarte sjølve frelsesarmeen seg på scen- en med gitarer og andre instru- menter og satte hele maskineriet i gang litt borte i sidegata.

Da var det at Arild stilte seg i posisjon midt i gata og begynte sin tale. Han er utrolig. Hva klokka var da han begynte, noterte jeg desverre ikke, men stort over elleve var den neppe.

Fram til klokka fjorten, som politiet hadde satt som tidspunkt for avvikling, snakka han i en eneste sammenhengende strøm.

Og det varte ikke lenge før det ble folksomt rundt han. For at han ikke rent skulle drukne i mengden, fikk noen av hedningene lempa den nå så berømte kassa inn til han. Det hjalp en stund, men da publikum også besteg noen snøhauger rundt standplassen, ble det til tider bare toppen av skinnlua og noen gestikulerende fingertupper å se av gutten Arild.

Også blant publikum ved de andre standene ble nysgjerrigheta etter hvert for stor. Sjøl frelsesarmeens hallelujabøl kunne i lengden ikke avholde Trondheimsfolket fra å flytte over til Arild. Frelsesarmen innrømmet da også sitt nederlag ganske snart og dro sin veg.

Reaksjonene var noe forskjellige. Enkelte ble rasende sjølsagt. En noe tilårskommen dame tok i mot det grunnlovsfesta av meg, men bare for å holde det

opp under nesa mi og rive det i stykker. Jeg bad henne vennligst ta bitene med seg og ikke kaste dem i gata.

Men det manglet ikke på positive reaksjoner heller, og bladsalget økte merkbart.

Nær showets stengetid ble det bråk med noen fulle heimevernsfolk i sivil, som øyensynlig så det som en samfunnsplikt, om ikke en kristenplikt, å stoppe kjeften på taleren. Særlig en av dem var aggressiv.

Arild takla situasjonen meget fornuftig og klarte utrolig nok å få en av de andre kombattantene som mer tilhørte det tunge og gemyttlige slaget, å holde hissigproppen, mens vi kom oss av gårde til bilen. Det så ut til at faren var over.

Men nei, som det ofte skjer med fulle folk, våknet pluselig angrepslysten igjen med full styrke. Mannen kom sjanglende etter oss, og vi hadde store vansker med å få sakene lasta på bilen og komme oss unna. Robin avgjorde til slutt saken ved å

kjøre avgårde med mannen hengende i døråpningen, til han datt ut av seg sjøl.

Etterpå oppsto det tvil om kanskje hele opptrinnet skyldtes en misforståelse i krigerens om-tåkede hjerne. Oppsnappa grøtete utbrudd kunne nemlig tolkes dit-hen at han trodde seg i strid mot kristne forkynnere.

Om kvelden fortsatte altså moroa i en fullstappa forsamlingsal og i studentersamfunnets regi.

Levi, som var første taler, var som alltid klar og overbevisende, mens Frøen nok ble vurdert noe forskjellig, det kommer jo an på øynene som ser.

Frøens taktikk var øyensynlig å gi talen ut for en dyp vitenskapelig analyse. Han brukte fine ord og uttrykte dem med en til tider noe overspilt emiserpatos av amerikansk type. Et av uttrykkene var aksiomer, som en nærmest måtte oppfatte som en art skylapper. Et annet var referansepunkter, med høydepunkt i referansepunktet i uendeligheten (utenfor endeligheten). Dette punktet er gud.

Det viste seg at 50 pinsepredikanter fra et ledermøte på Oppdal var plassert i salen sammen med pinsevenner fra Trondheim. De bakket naturligvis opp Frøen etter beste evne. Men det gjorde jo også hedningene for Levi da han talte, sjøl om busslasta ikke var stor nok til den helt store jubelen. Studentene tok nok stort sett Levi's parti.

I diskusjonen etterpå måtte Frøen døyne en del kvasse hogg fra studenter og andre. "Sand i en sandkasse", var en av karakteristikkene av talen hans. Hedningene var også på talerstolen, noen av dem i alle fall. Dagfinn hadde sjølsagt et godt innlegg, men Arild klarte seg bra han også. To ganger var han oppe, han presterte endog den frekthet å folde hendene og be en bønn, mens han sto der.

Det ble solgt adskillige Tro det både før og etter møtet. Hans Jørgen og Robin viste under hele turen store anlegg som bladselgere, og Anine og Eli var ikke borte de heller.

Søndagen ble en kald vinter-

HELSE ELLER FRELSE?

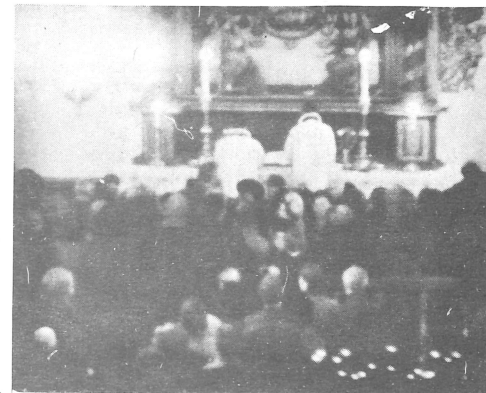
STATSKIRKEN PÅ

NYE VEIER!

Tirsdag 8/2-77 gikk jeg sammen med en del andre hedninger i Oslo Domkirke for å overvære kveldsgudstjenesten. Og dette var slett ikke noen vanlig gudstjeneste. Nei, det en bønnegudstjeneste der to av våre statslønnede trollmenn skulle be for alle som ønsket å bli bedt for.

Håndspåleggelse hørte selvsagt også med.

Oslo-pressen hadde naturligvis sørget for at dette var blitt godt kjent lang tid i forveien, så da gudstjenesten begynte var kirka så full som den sjelden er. Jeg vet ikke engang om det er så mye folk i kirka på selveste julaften. Det var i samhet et nedslående syn. På alle benkene satt de, gamle og syke alle sammen. De satt der og krøp sammen. Ja de så nesten ut som om de hadde gitt opp alt håp. Men så begynte jeg å studere dem nærmere. Og da la jeg merke til at hver gang de løftet øynene og kikket bort på en av prestene, så lysnet de opp i håp. Jo, troen på Jesus Kristus og hans gode far var nok sterk..

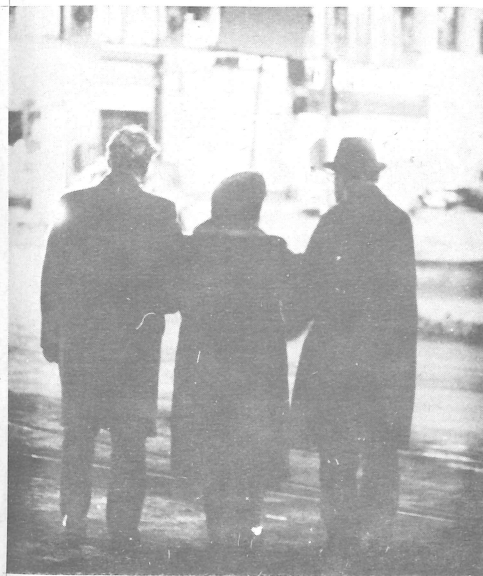

Så ble endelig presten ferdig med prekenen, og nå fikk alle som ønsket å bli bedt for komme frem til alteret der de to prestene sto og ventet med åpne armer. Og hva skjedde? Jo, folk stormet frem. De kunne visst ikke komme tidnok. Dette var jo deres store håp! Nå skulle den hellige ånd ta bort deres lidelser, de skulle bli tilgitt sine synder og de skulle kunne vandre ut av kirken som lykkelige, frie og friske mennesker.

Men dessverre.... Så enkelt var det nok ikke. Vi så ingen undere. Ingen stokknok ikke. Inge undere skjedde nok ikke. Ingen undere skjedde. Ingen stoker eller krykker lå igjen da folk hadde gått hjem.

Etter gudstjenesten så vi folk gå hjem, enda mer krum-rygget enn da de kom. For nå var også håpet borte. De gikk vel der med sine triste tanker: Hvorfor ble jeg ikke helbredet? Hvorfor vil ikke Gud hjelpe meg? ... Og de fleste kom vel til samme svar: Mine synder er for store..

Ja det var virkelig et trist syn. Nå er det virkelig på tide folk får øynene opp for hva som skjer i kirkene våre. Det er på tide at noen griper inn og setter en stopper for slike "helbredelser" som den vi var vitne til i domkirken denne tirsdagen.

dag med strålende solskinn. Hedningene overvar halve Gudstjenesten i domkjerka. Vi gikk da presten var i ferd med å avslutte talen. Han holdt seg på matta.

Under retretten fikk de av hedningene som bar "Ut av statskirken" emblemet, beskjed fra kirketjeneren at det var ulovlig å gå med slike i kjerka, vi svarte at vi skulle huske på det.

Helvete er grunnlovsfesta ble med stor oppfinnsomhet plassert en rekke steder av Arild før avreise, men men kirketjeneren hadde visst kikka.

På heimvegen kom Arild med det dristige forslag å gå rett inn i løvens hule, nemlig pinsepredikantenes tilholdssted på Oppdal, og utfordre lederen, Hans Jakob Frøen.

Der ble vi sjølsagt gjenkjent av de 50 fra kvelden før og bokstavelig talt omfavnet av forsamlingen som hadde middagspause. Nå hadde gud gitt dem en enestående sjanse til å frelse oss. Et møte med sang og jubel ble arrangert på stående fot.

Men Arild og Dagfinn mestret også denne gang situasjonen, og litt etter litt gikk hallelujamøtet over til en etter omstendighetene ganske saklig diskusjon, der Dagfinn for det meste spilte rollen som intervjuer og spurte hvorfor de gjorde slik og slik under møtet. Tilslutt ble Arild enetaler nå også, helt til nestkommanderende over menigheta slo på klokka og sa at nå var møtet slutt, fordi deres leder, pastor Frøen, var våknet etter middagssøvnen og skulle overta igjen.

Siste akt var en tilsynelatende overstrømmende gjennkjenningscene mellom Frøen og Dagfinn. Det endte med at sistnevnte kunne dra videre med et løfte i baklomma fra Frøen om møte med hedningene i Oslo utpå vårparten.

Og så var det bare heimreise igjen. Over fjellet ble det adskillig isskraping av vinduene, men klimaet ble mildere etter hvert som vi kom sørover.

Bjarne.

Kjære Dagfinn.

Takk for sist på Oppdal! (Det var meg som fulgte dere ut til bilen da dere dro.) Jeg var veldig glad for at dere kom innom oss slik, og det tror jeg alle var.

Du spurte hvordan vi ser på dere, og jeg tenkte litt mer på det spørsmålet etterpå. Jeg vil si: jeg verdsetter og kjenner et sterkt menneskelig fellesskap med enhver som prøver å være ærlig, slik som det var med dere. (Jeg sier "prøver" for det er mange dybder i et menneske, og det er ikke enkelt å være 100% ærlig.) Selv om vi har et helt forskjellig erfaringsgrunnlag, kjenner jeg derfor et menneskelig fellesskap med dere, og jeg ble glad i dere.

Jeg vet også at Jesus er glad i dere og lengter etter å komme i kontakt med dere.

Ta imot denne lille boka som en gave fra meg!

Beste hilsen,
Ragnhild Sødahl.

SLAGET I DRAMMEN!

Lørdag 22/2 -77, hadde en del hedninger en aksjon på Bragenes torv i Drammen.

Jeg og et par til utgjorde den lokale oppslutningen, mens resten kom fra Oslo. Opphisset av mengdens fordømmende tilrop, begynte etterhvert særlig en av Oslo hedningene å anvende tildels svært kraftige obsceniteter i forbindelse med kristendommen og dens helligheter. Det resulterte i anmeldelse, og at politiet grep inn, og hentet to hedninger.

Jeg hørte ikke alt som ble sagt på torvet, og vil heller ikke gi personkritikk, men generelt tror jeg vi bør være forsiktige med språkbruken. Vårt tema er såpass ømtålelig at vi neppe vil ha særlig framgang hvis vi på denne måten pådrar oss vrede, ikke bare fra kristne, men også fra personer som vanligvis sympatiserer med våre ideer.

Det er uvisst hvor mye publisitet vi fikk ekstra utelukkende p.g.a. ekstreme grovheter. -Kanhende ville vi blitt tatt bredere opp i lokalpressen hvis vi hadde holdt oss på et mer saklig plan. I alle fall kom våre mål nå fullstendig i skyggen av hvordan det ble "argumentert" for dem. Selvsagt vil avisinnlegg som mer korrekt gjengir utviklingen av bladsalget kunne rette opp noe av det ensidige inntrykket en får etter den pressehetsen. Men hadde det ikke vært bedre med en mer livssynspreget debatt, istedenfor forklaring og forsvar av tumultene på Bragenes torv. Folk vil nå ha fått enda en hardttrengt unnskyldning til å lukke øyne og ører, og avvise våre ideer, og av gammel men alment akseptert uvane stå tilsluttet kirken, trass i manglende personlig tro.

Uansett hvordan vi legger opp en aksjon vil det sansynligvis være enkelte som føler seg støtt. -Kanskje fordi vi til en viss grad blottlegger svake punkter i ens ærlighet ovenfor seg selv og samfunnet. Det kan oppfattes som et personlig nedergang hvis en mer eller mindre bevisst skjønner at ens unnskyldninger virker som tomt tåkprat mot våre anklager. Skuffelsen blir da projisert mot hedningssamfunnet i form av usakligheter og fordømmelse. Nettopp da er det av betydning at våre representanter holder seg kalde, og lar usaklighetene falle gjennom.

Om vi ikke synes å få noen respons under selve diskusjonen, vil våre argumenter bli liggende og godgjøre seg i våre tilhøreres bevissthet. Senere når selvrespekten ikke føles truet, kan det hende at enkelte "finner ut med seg selv" at en bør melde seg ut av kirken, og med nettopp de begrunnelser som lå i de argumentene en i øyeblikket fordømte.

Det er vanskelig å trekke noen retningslinjer eller grenser for hvordan vi kan uttrykke oss i forskjellige situasjoner, og til forskjellig publikum. Enhver må selv være ansvarlig for hva en sier. Likevel må vi prøve ikke å bli for aggressive i vår omhandling av et ømtålelig emne. Ikke minst bør vi i større grad på tilhørens/diskusjonsmotpartens premisser få dem til å nå fram til vårt standpunkt, og ikke buse på med vår erkjennelse.

Tor Even Kolle
Drammen.

DJEVELEN UT AV DRAMMEN!

At en voksen mann vil "spille" idiot på Drammens torg

og ikke seg Djevells skikkelse - er vel "narrestreker". Hønnør til Drammens-politiet som ar- resterte "Djevelen" og fikk den ut av Drammen!

Til disse djeveldyrkere vil jeg nevne et gammelt hus på Jæren, og hvor det slo i dørene natterstid. Da den gamle bibelboka kom inn i dette hus - var det slutt på dørmell og annet spøkeri. Djevelen er mest redd Gud og hans bok!

Thorleif Bolme
Klepp.

("Ordet fritt", Dagbladet, 29/1-77)

Fra Drammens Tidende, 24/1-77, har vi sakset følgende:

Det er lørdag middag på Bragernes torv. Hedningforbundet har bestemt seg for å holde møte, skjønt de ikke har fått noen til- latelse fra politiet til å gjøre det. Ypperstepresten har steget opp på en omvendt ølkasse for å tale til folket. Rundt omkring sto småhedningene forsamlet med store plakater foran og bak. Plakatene forkynte at de var hedninger.

Etterhvert samlet det seg en anselig folkemengde rundt taler- kassen deriblant en mengde barn. Ypperstepresten lot til å være i storform og solte seg øyensynlig i den oppmerksomhet og forargelse hans tale vakte. Denne tale var noe av det mest råttne og avskyelige som noengang er servert her i byen. Han spydde de verste slibligheter utover folkemengden. Ja, talen var så råttne at en skulle tro seg hensatt til et offentlig toalett i et slum- distrikt hvorfra ypperstepresten leste slibligheter av veggene. Hans vokabular besto nemlig av, for det meste, ord og uttrykk som man finner å lese på slike toaletter.

Jeg foreslår herved at hedningenes neste møte avholdes på et slikt sted, for en mer passende plass for slike sammenkomster finnes neppe. Toalettet på rutebilstasjonen skulle være ganske egnet til formålet. Denne ypper-

stepresten koblet på en ytterst kvalm og grisete måte begreper som Den Helligeånd, Jomfru Maria og Jesus sammen med kjønnsdeler, samleie og hor.

Folkemengden kokte til sist av raseri, og politiet kom til- stede og satte en stopper for dette kloakkstinkende foredrag. Småhedningene ble nesten desper- ate av raseri, fotograferte inn i politibilen mens de ropte: Poli- tiet holder med de kristne. Er det ikke talefrihet i dette land- et kanskje?

Vel, Hedningsamfunnet prester- terte seg her så ettertrykkelig at det ikke lenger kan bortfor- klare: De er rett og slett en samling fjolløte, unge mennesker som for enhver pris må skaffe blest om sine egne personer. Midlet spiller ingen rolle. Selv slibligheter av aller verste sort ble jo godtatt av småhed- ningene som sto rundt og applau- derte.

Jeg vil heller ikke unnlate å nevne at denne personen som den 22 januar 1977 på Bragernes torv i Drammen presterte disse utrolige slibligheter i påhør av en stor menneskemengde og mange barn, han er psykolog- barne psy- kolog.

Slik så det ut på Bragernes torv i Drammen lørdag 22/2-77

KONTAKTADRESSER:

ARENDALE:

Alv Dyvik, Nedenes,
4800 Arendal.

DRAMMEN:

Tor Even Kolle, Underlia I75,
3000 Drammen

Astrid Hanni Smithestrøms gård,
Smithestrøms vei 7,
3000 Drammen.

BERGEN:

Ole Lund, Rasmusvn. II.
5234 Garnes.

TRONDHEIM:

Inge Skeie, Nyheimsvn, 66.
7058 Jakobsli.

TROMSØ:

Reidar Østgård, Brinkvn. 5.
9000 Tromsø.

ÅS:

Harald Hegnar, Boks I2I,
I432 Ås NLH.

HAMMERFEST:

Anna Birgitte Henriksen,
Finnmark Sykepleierskole,
960I Hammerfest.

GLØMFJORD:

Karl Bernhoft Karlsen,
Postboks 204,
8I60 Glomfjord.

GVARV:

Arne Nystad,
38I0 Gvarv.

SANDNES:

Helleik Torgersen, Håbet,
4300 Sandnes.

TYNSET:

Svein Tronsmoen, Tynset gymnas,
2500 Tynset.

GRIMSTAD:

Ingeborg Aasbø, c/o Søyland,
Grønjordet I2,
4890 Grimstad.

NORHEIMSUND:

Gro Byrkjeland,
5600 Norheimsund.

LARVIK:

Ingunn Torild Bårnes,
Frankedalsvn 75,
3250 Larvik.

WARDØ:

Sturle Lyberg, c/o Finnmarken,
9950 Vardø.

22 KRISTENDOM OG ARBEIDERKLASSEN

Møtet i Arbeidersamfunnets Hus i Oslo den 24. nov. i fjor var vellykket. Trygve Bull foredro om kristendom og arbeiderklasse og ca. 50 personer hadde funnet veien. Som opponent møtte Nils Kåre Dahl. Debatten etter de to innleggene ble intens. Trygve Bull hadde blåst ild i synspunkter som tydeligvis var debattskapende. Troen er konstitusjonelt for mennesket. Vi har et trosbehov. Bull var derfor kommet til et trossamfunn. Vår viten om menneskets ensomhet i det enorme solsystemet, om tidsbegrensningen for menneskenes eksistens er egnet til flukt inn i den dypeste melankoli, en flukt som blir kompensert i en eller annen form for tro.

Kristendommen vekker til live en syndsbevissthet. Vi får vite at vi er skyldsforslatt ved Jesu korsfestelse. Den allmenmenneskelige befrielse som ligger i angeren gjør kristendommens lære om skyldsbefrielse mektig.

Det er derfor vanskelig å si at religion avspeiler dagens materielle og åndsfilosofiske tilstand. Roten til religion ligger dypere enn marxistenes klasseskjemaer. Det er en arv i fra "forna dar", som inngår i menneskenes innerste konstitusjon.

Ut fra slike synspunkter, mente Bull, var det begripelig at det er vanskelig å omvende folk ved informasjonsmateriale, vanskeligheter han antok DNHS hadde, følt på kroppen. Kristendommen er indentifisert med barmhjertighet, renhet og ærlighet. Moral er kristendom, kristendom er moral. Jesus er Det Gode. Det kristne vokabular er nært knyttet til vår sivilisasjon.

Sosialistiske partier understreker at de står i motsetning til nedarvet religion.

Arbeiderbevegelsen burde imidlertid stå for det samme opprør som Tømmermannen gjorde overfor datidens pamper.

Arbeiderbevegelsen har begått en feil mener Bull, når de

sier at prestene har indentifisert seg med Jesus. Man har sagt at kristendommen er arbeiderbevegelsens fiende. Man skulle heller vendt Jesu ord mot prestene, bispene og teologene.

Den engelske arbeiderbevegelse har antydnet en sådan tankegang, når de sier: Er dere sikre på at Han er høyremann, (eller kristelig folkeparti.)

Bull tror ikke på et ateistisk korstog, han tror ikke på utmelding av statskirken. Man bør heller "snu brodden."

Nils Kåre Dahl gikk i sitt innlegg mot noen av Trygve Bulls standpunkter. Kampen mot kristendommen er håpløs hvis man ikke fører den på alle fronter.

Sosialisme og kristendom er som ild og vann. Religionen må nedkjempes som det nederdrøktigste fenomen på jorden, et fenomen som holder folk nede i armod og uvitenhet. Religion er folkets opium.

Når Bull sier at kristendom er trøst i vanskelige tider, kommer dette av at kristendommen selv har etablert truslen om helvete, sa Dahl.

Arbeidsledighet og sosialt dårlige tider, er gode tider for forkynnelse av evangeliet. Dahl refererer tre forutsetninger som må oppfylles for å kunne stoppe kristendommens undertrykkelser:

- 1) Skille mellom stat og kirke.
- 2) Religionshistorisk opplysning.
- 3) Konfesjonsløs skole.

Videre mente Dahl at det beste middel til å få arbeidere til å gi slipp på kristendommen, er at de kaster seg inn i klassekampen, og at de velges til ledende stillinger. Kristendommen opprettholder og skaper usikkerhet og manglende tro på seg selv.

Nils Kåre Dahl refererte gjentatte ganger til Helge Krogh under sitt innlegg, og han avsluttet med å ytre ønske om at noen samlet Helge Kroghs skrifter om religion og arbeiderklasse.

Ref: WTM.

MIRAKLER i Lille Grensen!

NYTT NR.
— bestill
for salg!

tro
DET.

DET NORSKE HEDNINGSAMFUNN Nr 1 1977 Årgang 3 3 Kr

Forslag til trosbekjennelse

Anine og jeg snakka litt sammen i går og ble enige om å forsøke å starte en diskusjon om dette.
Her er forslag til et utgangspunkt.

10/2-77

Bjarne

Det norske hedningsamfunns trosbekjennelse.

1.artikkel.

Jeg tror at alle guder,engler,djevler og andre åndsvesener,også menneskers og dyrs ånder,bare lever som forestillinger i levende menneskers sinn.Jeg tror at hvert menneske har sine guder,sine ånder og djevler,som alle er blitt til etter at mennesket er født og har utviklet seg under påvirkning av miljøet og egen fantasi.Jeg tror at det enkelte menneskets ånde verden dør samtidig med mennesket.

2.artikkel.

Jeg tror at menneskene og alle andre skapninger bare lever én gang,og at livet er en tilstand kroppen befinner seg i,ikke et samspill mellom to sjølvstendige enheter,legeme og sjel.

3.artikkel.

Jeg tror at livet på jorda bare er lykkelig i den utstrekning mennesket ledes av kjærlighet til og samhörighet med andre levende vesener.Jeg tror at all konsentrasjon omkring synd og ondskap,all oppladning av tabuord og all psykisk og seksuell undertrykking er skadelig og at fysisk kontakt,nakent samvær og kjærtegn motvirker ondskapsbedre enn skremser og straff.

Jeg tror på en samfunnsordning som fordeler kjøpekrafta likt mellom menneskene,som skaffer arbeid til alle som kan,og forhindrer økonomisk konkurranse og jag etter penger og makt,som beskytter de svake og som lar hvert enkelt menneske ha sin overbevisning i fred,så lenge den ikke er til skade for andre.

Jeg tror på de Forente Nasjoners organisasjoner og de underavdelinger denne organisasjonen har,menneskerettsærklæringen og alle internasjonale lover og avtaler som sorterer under FN.

Jeg tror at alle militære styrker og alt politi bør stå under FN's overkommando,og at ordensvern underlagt annen overkommando bare bør være mulig i den utstrekning FN godkjenner det.

Jeg tror at en streben henimot en slik verden er bedre enn resignasjon.

HEDERLIGE OG KRISTELIGE BREV

Jeg er blitt forelagt forslag til trosbekjennelse og må si at det her foreligger en misforståelse: Jeg har overhode ikke vært med på diskusjonen, og kan ikke si meg enig i forslaget. Dessuten mener jeg at vi ikke trenger en trosbekjennelse.

Anine

Jeg er en gutt på 16 år som er interessert i nærmere opplysninger om hedningsamfunnet.

Jeg lånte noen hedningeblader av en kamerat,og da min far fikk se dem ble han fly forbanna og sa at det var greitt at jeg ikke trodde på kristendommen,men jeg måtte ikke lese slike blader det var bare gift.

Men jeg syntes de var interessante,og ønsker nærmere opplysninger om Det norske hedningsamfunn.

Vil dere senda det diskret, så ikke mine foreldre får se hva det er.

Hilsen

Anonym fra Egersund.

Vi ser jo at alt går i ring, det blir ikke noe av ingenting, og derfor er det min ene tro at noe som engang besto, vist med forskjellige sider vil finnes i alle tider.

-fra en anonym, ikke kristen, som ikke har noe "livssyn".

Kamporganisasjon mot kristendommen? Javel. Provokasjoner? Javel igjen. Blasfemi? Javel enda engang igjen. Men risikoen er der for å nå det stadium, da man taper mer på karusellen, enn det man tjener inn på "gungarna", det vil si: Den negative PR-verdien overskygger den positive.

Replikk fra bekjent som kjenner til medlemsskapet i DnHS, etter å ha lest vedlagte: "Jaså er det slik hedningene er". Hvor mye som er sant av det som står der, og hvor mye som er overdrevet, er ikke godt å si, men i hvertfall: Slike skriverier er nam-nam for dem for dem som vil ha hedningsamfunnet rett vest, og det er sikkert ikke så få.

Aksjoner kan være effektive arbeidsformer, provokasjoner også, men man bør ihvertfall ikke stille seg slik at organisasjonen latterliggjøres, eller at en ødelegger en spirende nyfikenhet eller sympati, og erstatter denne med antipati. Den dagen DnHS mister skinnet av å være en seriøs organisasjon, er den ikke lenger liv laga.

Spørsmålet er da: DnHS som eksklusiv klubb for provokatører, eller som folkebevegelse? Fasiten skulle være enkel og grei: skal vi vinne fram med de saker vi arbeider med, må det til bred oppslutning, fra den alminnelige kvinne og mann. Og disse tror jeg neppe man når fram til ved "folkelige kjønnslivsuttrykk", som det står i klippet. For å si det rett ut: Ødelegg ikke det som kan bli en fin anti kirkelig organisasjon, med barnestreker. Denne oppfordringen har generell adresse, jeg tar referatet med en klype salt. Jeg tror ikke at paroler som "Knus Padda fra Nasaret" er det man vinner de store masser med.

Med hedensk hilsen,
Hans Olav Granheim.

Til Det norske Hedningesamfunn.

Det er flere grunner til at jeg nå melder meg ut av Det norske Hedningesamfunn. Jeg vil trekke fram sider ved DnHS som jeg stiller meg negativt til.

DnHS bygger sine utfall mot kristendommen og enkelt kristne på et idealistisk grunnlag som bl.a kommer fram gjennom den tåkete suppa av en formålsparagraf som like gjerne kunne vært kokt av Human-etisk forbund.

Idealismen kommer klart fram i de publikasjoner som har blitt utgitt, snart siteres Marx, snart bygger angrepene på den kristne ideologi, på et fullstendig følelsesmessig irrasjonelt grunnlag. Det sviktende grunnlaget kommer også frem fra enkelte av de ivrigste stand-aktivistene som sansynligvis ser sin hovedfunksjon i å drite ut og terge enkelt kristne.

Marx kritiserte Feuerbach for at han, i likhet med hedningsamfunnet, angrep det "religiøse sinn" uten å se dette som et samfunnsmessig produkt. At det i nr. 1-77 av OHI blir reklamert for skrifter av Marx kan jeg, med hensyn til det jeg skrev over, ikke forstå. Det faller mer naturlig at det reklameres med / for Feuerbach og at Feuerbach plutselig i OHI-reds fantasi-verden har blitt marxist, viser jo bare med all tydelighet den forvirring som hersker innen DnHS.

Det er selvfølgelig fint at DnHS protesterer mot kristen påvirkning i skole, barnehage og massemedia, men igjen har kristendommen blitt et håret og stygt monster som på egenhånd går rundt og ødelegger livet for folk i vårt vidunderlige kapitalistiske samfunn. Det ville være bra om det var mulig å sette ting i sammenheng, kirken er bare en side ved et råttent samfunn.

I "Ny tid" (som er et tidskrift som blir flittig lest av

de ledende hedningene) har det fra tid til annen blitt gjort oppmerksom på en institusjon i Norge som heter SIPO, videre har det i samme tidsskrift blitt opplyst at personer som trekker Guds eksistens i tvil og/eller hevder at vi lever i en klassestat, er under spesiell oppsikt fra diverse mindre morsomme institusjoner i Norges land, og rike. Nå hevder riktignok ikke DnHS at vi lever i en klassestat men trekker så avgjort Guds eksistens i tvil. Det finnes nok av eksempler på at ikke kristne har blitt nektet arbeid. Dette tatt i betraktning, må DnHS sin sikkerhetspolitikk sies å være svært tvilsom. Det er f.eks vanlig praksis i OHI at innlegg står under fullt navn og adresse(!) enten vedkommende artikkelforfatter vil det eller ikke.

Ettersom det i OHI ikke finnes noen som helst form for sensur foreslår jeg at dere trykker dette som en oppfordring til folk om å melde seg ut av DnHS. Vennligst ikke bruk fullt navn og adresse under mitt skriv, det klarer seg med

"Utmeldt".

.....
Bergen, forts. fra s. 5

På Nøstegaten er det riktig så hyggelig å sitte og selge, og vi har et sosialistisk kor å synge i hver onsdag.

DnHS lokallag har ikke riktig kommet i sig ennå, juleblotet sitter i skrotten, men vi letter vel på røva ved solverv og flytter løpesedler og annet rask ned på torget for å jage Vestlandsfanden ut av byen, slik at vi kan få en lang, deilig, seksuell og lite måteholdende vår og sommer.

Hilsen,
Geir.

Har dere som medhedninger noen gode råd?

Det ville være flott om dere kunne sende meg noen hedenske traktater.

Hedensk hilsen,
Per Anners Kjølleberg
Rundvoldsveien
4370 Egersund.

AKP-hets!

Jeg har i nr 6-76 tydeligvis fått svar på tiltale. Brevet mitt var ikke ment som innlegg, men da redaksjonen sa at det kom i OHI, reagerte jeg ikke særlig på det.

Til "medlem som vurderer utmelding".

Du har rett i at parolehumoren er et harsellas med AKP (ml), sin måte å uttrykke seg på og arbeide på, og mitt innlegg var også bevisst skrevet i kampspråk et til AKP (ml). Og jeg er enig i at en slik usaklig hets ikke bør slippe til i OHI eller tro Det, i og med at det skaper en splittelse som er helt unødvendig. Forøvrig mener jeg at AKP (ml)

hvis de føler seg truffet av en slik karikatur, bør vurdere å legge av seg kampspråket og bruke

Nå er jeg skikkelig forbanna, mildest talt, jeg går på Eigersund gymnas, og tidligere har det gått an å bli fritatt for religionsundervisning, men nå går jeg i første kull på det som kalles "almen studieretning", hvor de høyere makter har funnet ut at det ikke går an å bli fritatt fra den hellige ånd.

Det eneste er hvis en er tilknyttet en annen religion så kan en få undervisning i den religionen.

Vi har en time med "religionskunnskap" i uka, så jeg burde vel kanskje greie å holde ut! - MEN - det dyret som er satt til å undervise er en gammel teolog som de antagelig ikke ville ha i kjerka, så han er blitt lærer istedenfor. Han har "gode" svar på alt og er det noe han ikke kan "svare" på, så prater han et kvarter om noe annet. Innen den tid har vanligvis den som spurte glømt spørsmålet sitt.

På timeplanen står det religionskunnskap, men det som gjømer seg bak den kamouflasjen, er intet annet enn indoktrinering av kristendom!

Først hadde vi "Religionskunnskap og religionshistorie" av Håkon Strøm. I de timene fortalte vår kjære teolog oss om hvor mye bedre kristendommen er enn alle andre religioner. I tillegg lyser det lang vei at forfatteren er kristen.

Nå holder vi på med "Bibeltekster i utvalg med innføring i bibelkunnskap". Den er helt totalt vanvittig. Dogmatikken lenge leve!

Jeg kunne ha skrevet flere hundre sider om mine "religionskunnskap" - timer, men uansett, dere vil ikke kunne forestille hvor aldeles vilt det er.

Jeg hadde ikke hatt noe imot å ha religionsundervisning hvis vi hadde hatt noe som ligna på en litt jordnær lærer, men.....

ken av politiske skjellsord, slik at det er mulig å få igang en debatt på venstresida, dersom AKP (ml) er interessert i det. Men dette har ikke så mye med OHI å gjøre.

I det andre punktet ditt er jeg også forsåvidt enig at innlegget ikke er uskyldig humor, er riktig, fordi hets skaper hets og ødelegger mulighetene for debatt. Men når folk føler seg så truffet av et såpass karikert innlegg at de kaller det skittent bakholdsangrep, da er de ikke klar over hvordan kampspråket deres hindrer dem i å nå fram til mulig progressive mennesker. Derimot kan sikkert innlegget brukes i kamp mot "ekstremisme", nok en grunn til at det burde vært sensurert vekk fra OHI.

Til Harald Hermansen:

Det er litt skuffende å se hvordan endel på venstresida har problemer med det politiske gangsynet. Har du virkelig levd deg slik inn i innlegget at du først ved parola om Pinochet skjønnte at det ikke var en ml-er som hadde skrevet det? Er kampspråket til AKP (ml) blitt så ille at du tror at mitt innlegg ville bli tatt for god fisk? I tilfelle ville det være på høy tid å gjøre noe med det. Mine reaksjonære meninger får du lese deg til i svaret foran. Skulle jeg forøvrig velge å skrive under psvdo-nym, ville jeg ikke valgt Stein Nordstein, det hadde vært for lett å gjennomskue.

Stein Nordstein.

En god kristen har retunert vår løpeseddel om helvete, vedlagt følgende brev:

Vedlagte brosjyre - som er deres verk - forteller med tydelig at dere ikke er Norske Statsborgere.

Hvor lenge skal dere oppholde dere her i landet?

Hvor lenge skal dere trække på Norsk Jord?

Reisepass er deres Ansvar - Deres embleme tilsier det.

8.mars

**GRATIS
daghjem
til alle
barn!**

Hedningsamfunnet gikk også i år i 8-mars-tog. Denne gang lød parolen: "Kirken = kvinneundertrykking. Bort med kirken!"

Toget hadde forøvrig også to andre hedenske innslag. Aksjon ut av Statskirken stillte med en parole, og dessuten var det noen kirke-fiender som gikk rundt i fangedrakter og bar på et kors.

„Øye for øye, tann for tann”

Øye for øye, tann for tann, sekt for sekt, hedning for kristen eller hva kammoralen måtte være.

Utgangspunktet for et forbund av mennesker som kjemper mot kirkens og kristendommens kulturelle hegemoni, må være en riktig analyse av hvordan stoda er rundt oss, eller "lukk opp øya og se hvor rart det er"! Det siste er et kronisk problem for enhver sekt enten den nå heter AKP (ml), baptistkirkens venner eller Det norske Hedningesamfunn. Med det kulturelle hegemoniet som kirken har i norge med monopolstilling i skolen, forskjellige "gudeprogrammer" spredd ut over NRKs sendetid. Og en aktiv politisk bevegelse enten den nå kalles Kr.f. eller israellobbyen.

I en slik situasjon går en del mennesker sammen og lager et forbund til bekjempelse av dette: BRA!, men det må være "høl i hue" å kalle dette forbundet for hedningsamfunnet. Bare navnet er en indikasjon på organisatorisk sekterisme, og "frelste" medlemmer. Den vanlige "ugudlige" norske borger vil bli skyggeredd av mindre.

Den strategiske oppgava i dag må være å skape en bevegelse mot kirkens kulturelle hegemoni.

Gjennom kontakt med grupper som naturlig og tradisjonelt har stått i opposisjon til kirken og menighetene. Blant disse finnes den radikale kvinnebevegelsen, fagbevegelsen: Kort sagt, undertrykte grupper, fordi kirken alltid har stått på de herskende side, og vært en del av den politiske og kulturelle overbygninga i samfunnet. Med Marx: "De herskende tanker er de herskendes tanker" Derfor er det riktig for "hedninger" å knytte bånd til radikale grupper, fagbevegelsen og den øvrige arbeiderbevegelse.

DnHS må føre en felles kamp med disse mot de herskende tanker, og derigjennom mot de herskende.

Det er perspektivet på kampen, og ikke en diffus kamp mellom jævlere, sataner og andre underjordiske vesner på den ene side, og guder, jesuser, og mariaer som har bopel i de høyere sfærer, på den andre.

Kjell Øyvind Hansen.

Fra Tone Azak har vi fått inn denne vitsen:

Det var en gang en gang en "hodja", en prest og en ypperste-prest som fortalte hverandre hvor ærlig de brukte pengene de fikk i kollekt. "Hodjaen" dordtalte at etter at han hadde samlet inn kollekten, helte han pengene opp i en stor sil med et lite hull i midten. Han ristet på sila og det som falt på marka ga han til Gud. Presten tok 2/3 av kollekten og puttet i lomma, resten ga han til Gud. Så sa ypperstepresten: "Jeg ser hvor forferdelig dere stjeler av det som hører Gud og troende til. Jeg, derimot, jeg legger alle pengene i en bolle, tar bollen med meg og går ut i hagen. Så ber jeg til Gud og ber ham ta alt han trenger. Deretter kaster jeg alle pengene opp til himmelen, og det som faller ned igjen tar jeg." (Men han tar aldri noe så alle pengene faller ned på bakken.)

tro DET

Vi vil med dette oppfordre alle hedninger rundt om i landet til å gripe til pennen.

Tro Det - redaksjonen har allerede begynt å tenke på utgivelsen av neste nr., denne gangen med "arbeiderbevegelsen og kristendommen" som tema.

Og de vil at flest mulig av dere skal være med på fylle spaltene. Så send inn alt som kan være av interesse-, teori, noe om lokale forhold, om tradisjoner innen fagforrening og klubber, dikt, bilder m.m.

Send også tips om saker som bør tas opp, folk som bør intervjues o.l.

Så kom igjen kjære hedninger! Skriv i vei så blekket spruter, tro Det- redaksjonen venter i håp og spenning.....

HEDNINGER!

Det er nå over 500 av oss, men vi vil gjerne være flere. Gjør derfor en ekstra innsats for å verve flere medlemmer og spre hedenskapet i Norge!

Dessuten: Bladet vårt, tro Det, bør få flere abonnenter (og større salg) slik at tankene våre kan bli spredt over hele landet. Hjelp oss med det også!

Pax Forlag En håndbok i kirkekritikk - anbefales for alle norske hedninger.

oppgjør med kirken

- Kirkens forhold til sex
- Kvinnefrigjøring
- Arbeiderbevegelse
- Skole
- Barneoppdragelse

Boka inneholder også en kritisk kirkehistorisk oversikt. Den er redigert av Haftor Viestad (magister i filosofi og cand theol) i samarbeid med andre. Koster 37 kr, og kan fås kjøpt gjennom hedningsamfunnet (Collettsgate 31b, Oslo 1).

KJØP DEN, BRUK DEN OG SPRE DEN!

RESSURS

Vi må igjen mase om ressurskartoteket. Det hender det kommer en lapp i ny og ne, men det blir stadig lengre mellom hver gang.

Vi gjentar derfor at dette resusskartoteket kan bli svært viktig for oss. Som vi sa i et tidligere nummer, så vil vi gjerne vite hvem som har vært med i en teater-gruppe el.l., hvem som kan skrive litt, hvem som kan slåss med en skrivemaskin (og gå seirende ut av kampen), hvem som kan litt om organisasjonsarbeide, hvem som behersker et eller annet musikkinstrument, ja kort sagt: Hvem som kan tenke seg å gjøre noe hedenskap for oss! Men det foreligger også planer om å bruke kartoteket til en sosiologisk undersøkelse (hvem som blir medlemmer, kjønn, alder, bakgrunn etc.) Derfor vil vi be alle om å sende inn resusskortet som dere finner på motstående side. (I undersøkelsen vil selvsagt alle forbli anonyme.)

PS I. Fyll gjerne baksiden av kortet med tanker, idéer, ros og ris eller annet du eventuelt måtte ha på hjertet.

PS II Vi minner også om at kartoteket kun vil bli tilgjengelig for landsstyret, og logallag i den grad det er ønskelig.

BESTILLING AV MATERIELL

- Abonnement tro det - 4 nr. 15 kr. Ønsker/Ønsker ikke at tidligere utkomne nr. inngår i abonnementet.
- Vantro viser..... stk. a kr.10.
- Tre Det -,..... stk. nr. 1-75,....stk. nr. 1-76,stk. nr. 1-77 a kr. 3
- Løpesedler HELVETET ER GRUNNLOVSFESTET.....stk.
- Løpesedler DEN KORSEFESTEDE SIERstk.
- Tro Det - nr. 1-77 for videresalgstk.

Oppgjør sendes når bladene er solgt. Usolgte numre kan returneres.

Betalingen skjer til DNHS, postgiro 3 74 97 28, Colletts gt.31 b, Oslo 1. Husk å spesifisere hva betalingen gjelder.

NAV N

ADRESSE

FØDSELS DATO TLF arbeid/skole

TLF privat

YRKE (skoleslag, studium)

ARBEIDS P L A S S (skole - navn, adresse)

.....

Nåværende og tidligere praksis fra organisasjonsarbeid - medlemsskap, tillitsverv

.....

Spesielle interessefelter

.....

Ressurser eller aktiviteter du kan tenke deg å bidra med

.....